

Story

Άνοιξα την πόρτα, συνθλιμμένος από τα σημερινά συμβάντα. Η κυρία Ρενέ, η χήρα του δεύτερου πλουσιότερου άντρα στο Λόντενμπεργκ, απεβίωσε έχοντας καταναλώσει μεγάλη δόση υπνωτικού φαρμάκου. Ως γιατρός, γενικά, είμαι συνηθισμένος στους θανάτους, όμως είχα μία ιδιαίτερη συμπάθεια στην κυρία Ρενέ Λόρενς. Πριν περίπου ενάμιση χρόνο, είχε έρθει στο ιατρείο μου, εξαιτίας ενός κρίσιμου χτυπήματος στο αριστερό πόδι και αναγκάστηκε να συνεχίσει φυσιοθεραπείες για αρκετό καιρό. Την είχα συμπαθήσει αρκετά μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα.

"Άλεξ;", ακούστηκε μια φωνή από το σαλόνι.

"Τι με θέλεις Άμπερ;"

"Δεν μπορώ να ανησυχώ για τον μικρό μου αδελφό;"

"Φυσικά και μπορείς, όμως έχω την υποψία πως δεν είμαι εγώ για τον οποίο ανησυχείς αυτήν την στιγμή."

"Τι εννοείς; Πως θα μπορούσα εγώ να σκέφτομαι κάτι άλλο;"

"Δηλαδή δεν ήθελες να με ρωτήσεις για την κυρία Ρενέ;"

"Α, για αυτό λες. Μα φυσικά και όχι, εξάλλου γνωρίζω ότι θα ήθελα."

Η αδελφή μου έχει το χαρακτηριστικό να μαθαίνει τα πάντα από τις συζητήσεις της με τον μάγειρα και την καμαριέρα και γενικότερα όλους τους πολίτες του Λόντενμπεργκ.

"Η κυρία Ρενέ, αυτοκτόνησε επειδή ένιωθε ενοχές για το ότι σκότωσε τον άντρα της", συνέχισε.

"Χαζομάρες, η κυρία Λόρενς δεν σκότωσε τον άντρα της. Και να το έκανε, έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος. Γιατί τώρα να την πιάσουν οι τύψεις;"

"Μπορεί να την είχε ξελογιάσει κάποιος. Ποτέ δεν ξέρεις."

Θέλησα τόσο πολύ να συμφωνήσω με την Άμπερ, όμως από την στιγμή που τίποτα δεν έχει αποδειχθεί, δεν θα μπορούσα να της πω το οτιδήποτε. Όλοι θα νόμιζαν πως μιλάει για τις γνωματεύσεις μου.

"Άκουσα πως από τότε που παντρεύτηκε με αυτόν τον Λόρενς, ήταν κάθε άλλο παρά ευτυχισμένη. Λογικό θα ήταν να τον είχε σκοτώσει πάνω στην κούραση που είχε μαζέψει τόσα χρόνια και αργότερα, όταν είχε ηρεμήσει από όλο αυτό, να αυτοκτόνησε."

"Όπως και να 'χει, δεν μπορώ να κάτσω άλλο να ακούω τους ειρμούς σου, Άμπερ, έχω να πάω να δω κι άλλους ασθενείς."

"Όπως νομίζεις, Άλεξ. Τα λέμε στο μεσημεριανό δείπνο."

Δεν προχώρησα μακριά από το σπίτι, όταν ο κύριος Όμπεργκ με έπιασε και με τράβηξε στην άκρη.

"Άλεξ, τι κάνετε, πως είστε;"

"Μια χαρά είμαι, Ρότζερ. Εσείς πως και από εδώ;"

Αν και ρώτησα, ήμουν αρκετά σίγουρος πως ήθελε να με ρωτήσει για την αδελφή του, την Ρενέ. Οι δύο μεγαλύτερες ιδιοκτησίες στο Λόντενμπεργκ, είναι η οικία Όμπεργκ και η οικία Λόρενς. Ο Φρέντρικ Λόρενς, ήταν ο πλουσιότερος άνδρας στο χωριό, έπειτα του Φίλιπ Όμπεργκ, του μεγάλου βιομήχανου. Αν και η τότε Ρενέ Όμπεργκ, δεν ήθελε να είχε καμία σχέση με εκείνη την οικογένεια, ο Φίλιπ την ανάγκασε να παντρευτεί τον Φρέντρικ, μιας και η κόρη του θα ζούσε πιο καλά. Και ο Ρότζερ

και η Ρενέ ήταν αντίθετοι, όμως δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι. Έτσι η Ρενέ παντρεύτηκε τον Φρέντρικ Λόρενς.

"Θα ήθελα να μιλήσουμε για ένα επείγον περιστατικό, νομίζω καταλαβαίνετε για πιο λέω. Αλλά θα προτιμούσα να μην το κάναμε εδώ. Μπορείτε να έρθετε από την οικία μου τώρα;"

"Τώρα δεν νομίζω, αλλά το απόγευμα νομίζω είμαι ελεύθερος."

"Εξάίσια, θα ενημερώσω την μαγείρισσα να ετοιμάσει μεγαλύτερη μερίδα. Θα έρθει και η αδελφή σας;"

"Όχι, πιστεύω δεν είναι καλή ιδέα."

Ο Ρότζερ φάνηκε να ηρεμεί φανερά έπειτα της απάντησής του.

Το απόγευμα ανέβηκα κατά την οικία Όμπεργκ, ένα μεγάλο κομμάτι γης, βορειοανατολικά του χωριού. Το οίκημα, βρίσκεται πλάι σε ένα ρυάκι και δίπλα από το ξακουστό άλσος του Λόντενμπεργκ. Μόλις περνάς την πύλη, βρίσκεσαι περιτριγυρισμένος από διάφορα δέντρα, ενώ η μόνη υποψία ανθρώπινης κατασκευής ήταν η πελώρια βίλα στο βάθος και το θυρωρείο δεξιά της πύλης.

Χτύπησα την πόρτα και ο Πάρκερ, εμφανίστηκε για να με προϊδεάσει.

"Καλησπέρα σας Άλεξ, ο κύριος Όμπεργκ επεξεργάζεται κάποια έγγραφα αυτήν την στιγμή, οπότε θα σας βρει σε λίγο. Παρακαλώ, όμως, περάστε, θα σας βρει στο σαλόνι."

Προχώρησα στο σαλόνι και κοίταξα τις τριγύρω βιβλιοθήκες. Ο Ρότζερ είχε τα περισσότερά του βιβλία στο γραφείο του. Οι βιβλιοθήκες του σαλονιού είχαν πάνω τους διάφορες διακοσμήσεις από τα ταξίδια του ανά τον κόσμο. Ένα κρυστάλλινο αγαλματίδιο από τις Αραβίες, κάτι περίεργα πετρώματα σε συνδυασμό με κορνιζαρισμένους παπύρους από την Αίγυπτο, ένα εγχειρίδιο με πολύτιμες πέτρες που έμοιαζε πως το είχαν φτιάξει οι Αζτέκοι, αλλά τα αγαπημένα μου σε ολόκληρη την συλλογή, ήταν κάτι μαρμάρινα αγαλματάκια, που προσωποποιούσαν την θεά Αθηνά και την θεά Αφροδίτη.

Συνέχιζα να θαυμάζω αυτά τα αγαλματίδια, ώσπου ήρθε μέσα η ανιψιά του Ρότζερ, η Ρόζα. Οι γονείς της Ρόζα είχαν αποβιώσει σε ένα δυστύχημα πριν περίπου έναν χρόνο και ο Όμπεργκ αποφάσισε να πάρει στο σπίτι του την κόρη του αδελφού του.

"Τι κάνετε, Άλεξ;"

"Καλησπέρα σας, Ρόζα, με κάλεσε ο θείος σας για να δειπνήσουμε μαζί."

"Να μαντέψω, για τα μαντάτα σχετικά με την θεία Ρενέ;"

"Υποθέτω πως ναι, δεν μου είπε."

"Είμαι σίγουρη πως είναι για αυτό. Ποτέ δεν συμπάθησα τόσο την θεία Ρενέ. Ήταν τόσο απόμακρη από εμένα."

"Μην το λέτε αυτό. Η κυρία Λόρενς ήταν ένας εξάισιος άνθρωπος."

"Όπως το πάρει κανείς."

Εκείνη την στιγμή μπήκε μέσα ο Ρότζερ και προχωρήσαμε όλοι προς το τραπέζι. Κατά μεσής του δείπνου, ήρθε ο θετός υιός του Ρότζερ, ο Ντέσμοντ Άκινσον. Ο Ντέσμοντ είναι το παιδί της γυναίκας του Ρότζερ, η οποία πριν παντρευτεί με αυτόν, είχε μία ανόητη σχέση με έναν περίεργο άντρα, τον Άκινσον. Η γυναίκα του Ρότζερ, πέθανε όταν ο Ντέσμοντ ήταν δέκα χρονών και από τότε ο Ρότζερ τον μεγάλωσε σαν παιδί του.

"Άλεξ, τα μάθατε τα νέα;", ρώτησε ο Ρότζερ.

"Ποια νέα;"

"Ο Ντέσμοντ και η Ρόζα αρραβωνιάστηκαν."

"Αλήθεια; Αυτά είναι εξαισία νέα."

Η Ρόζα χαμήλωσε με ένα χαμόγελο το κεφάλι και ο Ντέσμοντ έκανε κάτι παρόμοιο.

"Επιτέλους, τα δύο αγαπημένα μου πρόσωπα θα παντρευτούν. Μεταξύ μας, Άλεξ, σκέφτομαι να τους αφήσω όλη μου την περιουσία."

Ο Ντέσμοντ σηκώθηκε.

"Με συγχωρείτε, εγώ πρέπει να φύγω", ανέφερε και έφυγε.

"Τι έπαθε;"

"Α, συνηθισμένος Ντέσμοντ, μην ανησυχείτε Άλεξ. Τελειώσατε; Θέλετε να πάμε στο γραφείο μου, να συζητήσουμε για εκείνα τα φάρμακα;"

Κατάλαβα το νόημά του και συνέχισα.

"Ευχαρίστως Ρότζερ, έχω κάτι καινούρια φιαλίδια, μου ήρθαν χθες μόλις από το Λονδίνο."

Μόλις μπήκαμε στο γραφείο, ο Ρότζερ συμβούλευσε τον Πάρκερ, τον μπάτλερ, να μας αφήσει μόνους και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

"Ξες, Άλεξ, στην αρχή σε φώναξα για να συζητήσουμε για τον θάνατο της Ρενέ. Ξέρω πόσο κοντά ήσασταν οι δυο σας. Αλλά λίγο πριν έρθεις, ο Πάρκερ μου έφερε την αλληλογραφία και μέσα σε αυτήν, ήταν και ένας γαλάζιος φάκελος με τα αρχικά της Ρενέ πάνω. Σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερο να το διαβάσουμε μαζί."

"Ευχαρίστως, φίλτατε."

"Ρότζερ,

Νιώθω άσχημα που πρέπει να το κάνω αυτό μέσω γράμματος, αλλά δεν έχω άλλη επιλογή.

Θέλω να σου εκμυστηρευτώ κάποια πράγματα, πριν φύγω και αφήσω αυτόν τον κόσμο. Δεν αντέχω άλλο. Δεν μπορώ να ζήσω με αυτές τις ενοχές. Πριν έναν χρόνο, πήρα την δύσκολη απόφαση να σκοτώσω τον άντρα μου με ένα φάρμακο που δεν αφήνει ίχνη. Όμως δεν μπορώ πλέον να ζω με αυτές τις ενοχές. Σου αφήνω αυτό το γράμμα, αγαπητέ μου αδερφέ, για να σου πω όλα όσα με οδήγησαν σε αυτό το αποτρόπαιο συμβάν."

Ο Ρότζερ σταμάτησε για μια στιγμή και κοίταξε προς το τζάκι, ξεκινώντας να το πλησιάζει.

"Εάν είχατε την καλοσύνη, Άλεξ, θα ήθελα να διαβάσω το υπόλοιπο του γράμματος μόνος μου. Ελάτε αύριο το πρωί για να σας πω τις λεπτομέρειες του γράμματος."

"Όπως νομίζετε Ρότζερ."

Τον άφησα στο γραφείο, ενημέρωσα τον Πάρκερ πως ο κύριος Ρότζερ θέλει να μείνει μόνος και γύρισα σπίτι, στο οποίο δέχτηκα κεραυνοβολισμούς ερωτήσεων από την Άμπερ. Κατευθείαν ξάπλωσα στο κρεβάτι μου και προσπάθησα να κοιμηθώ έπειτα αυτής της δύσκολης ημέρας.

Το πρωί κατευθύνθηκα, για ακόμη μια φορά προς την Οικία Όμπεργκ. Ο Πάρκερ μου άνοιξε την πόρτα.

"Θα ήθελα να δω τον κύριο Ρότζερ."

"Δεν έχει βγει καθόλου από το γραφείο, Άλεξ. Πρέπει το πλήγμα της αδελφής του να τον πλήγωσε βαθιά."

"Όπως και να 'χει, σας παρακαλώ οδηγήστε με εκεί, Πάρκερ."

Μόλις φτάσαμε μπροστά από την πόρτα, την χτύπησα και φώναξα το όνομα του Ρότζερ. Αυτό επαναλήφθηκε για δυο τρεις φορές και προσπάθησα να ανοίξω την πόρτα, όμως φαίνεται πως είχε κλειδωθεί από μέσα.

"Ωχ, όχι! Πάρκερ τρέξε γρήγορα και φώναξε την αστυνομία."

Με το που έφυγε ο Πάρκερ κλότσησα την πόρτα με όλη μου την δύναμη. Χρειάστηκαν ακόμα δύο χτυπήματα για να ανοίξει. Όταν άνοιξε και έφτασε και ο Πάρκερ στον χώρο, μπήκαμε μέσα και παρατηρήσαμε ένα από τα αποκρουστικότερα θεάματα που έχω δει. Ο Ρότζερ καθόταν πλάι του Τζακιού και πλάι του σβέρκου του υπήρχε εκείνο το Αζτέκικο μαχαίρι, από την συλλογή του. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό και οι κουρτίνες του ανοιξιάτικου εκείνου πρωινού αέριζαν στον απαλό αέρα.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και ήρθαν στο σπίτι κάποιοι αστυνομικοί. Μαζί τους είχε έρθει και ένας περίεργος κυριούλης, εν ονόματι Πορότ. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του ήταν φίλος του Ρότζερ και πρώην ιδιωτικός ντετέκτιβ. Ερχόταν να δει τον παλιό του φίλο, όταν συναντήθηκε με την αστυνομία και πήρε την πρωτοβουλία να έρθει μαζί τους.

"Μπορείτε να μας περιγράψετε τι έγινε;", ρώτησε ο αστυνομικός με κάποια περίεργα εμβλήματα πάνω του.

Ο Πάρκερ και εγώ, εξηγήσαμε στον συνταγματάρχη Ο'Νιλ τι έγινε μέχρι να έρθουν οι αστυνομικοί. Ο κύριος Πορότ, κοιτούσε μέσα στο δωμάτιο από εδώ και από εκεί, δίχως να μοιάζει να μας δίνει και τόσο σημασία.

"Ωστε κάποιος τον κάρφωσε κατά την διάρκεια της νύχτας. Παρατηρείτε κάτι το περίεργο, Άλεξ, σε αυτό το δωμάτιο, που δεν υπήρχε χθες;"

"Μάλιστα, το παράθυρο ήταν κλειστό και η φωτιά έκαιγε λίγο πιο δυνατά."

"Εγώ αναρωτιέμαι πως κράτησε η φωτιά ολόκληρο το βράδυ", σχολίασε ο Πορότ.

"Εάν θα θέλατε, κύριε Πορότ, να μας αφήνατε να κάνουμε την δουλειά μας", σύστησε ο συνταγματάρχης. "Κάτι άλλο;"

"Δεν νομίζω."

"Εσείς, κύριε Πάρκερ;", ρώτησε ο Πορότ. "Κάτι το ασυνήθιστο, μήπως στον χώρο;"

"Κύριε Πορότ!", φώναξε ο συνταγματάρχης.

"Μάλιστα, κύριε Πορότ, τα βιβλία στην βιβλιοθήκη είναι περίεργα βαλμένα και μπροστά από το τζάκι υπάρχουν αυτά τα αποκρουστικά σημάδια στάχτης."

Ο κύριος Πορότ προχώρησε προς την βιβλιοθήκη, ενώ εγώ προς το τζάκι. Έσκυψα από μπροστά και παρατήρησα ένα καφετί κομμάτι χαρτονιού στο έδαφος. Ήταν κάπως κυκλικό και στην μία άκρη ήταν μαυρισμένο, μάλλον από την φωτιά.

"Τι μας νοιάζουν αυτά; Δεν έχουν καμία απολύτως σημασία με το γεγονός", σχολίασε ελαφρώς

θυμωμένα ο συνταγματάρχης.

"Κύριε", ανέφερε ένας από τους άλλους αστυνομικούς. "Δείτε, στο περβάζι υπάρχουν μερικά αποτυπώματα από παπούτσι. Μοιάζουν σαν ορειβατικές μπότες. Επίσης τα χνάρια συνεχίζουν προς τα βάθη της αυλής, αν παρατηρήσετε."

"Εξαίσια, αυτά είναι στοιχεία", σχολίασε περήφανα ο συνταγματάρχης. "Ας προχωρήσουμε προς της ανακρίσεις."

Πήγαμε όλοι στο σαλόνι και οι αστυνομικοί φώναζαν ένα-ένα τα άτομα του προσωπικού. Αρχικά ήρθε η μαγείρισσα.

"Δεν ξέρω πολλά πράγματα για το τι έγινε στο σπίτι το βράδυ", είπε, "μιας και ήμουν συνεχώς μέσα στην κουζίνα. Όμως η Άμπερ από το χωριό, μου είπε πως παρατήρησε τον Ντέσμοντ να μιλάει στο άλσος με μία κοπέλα. Η Άμπερ δεν μπορούσε να δει ποια ήταν η κοπέλα, αλλά άκουσε τον Άκινσον να λέει στην κοπέλα πως θα δει, σε λίγο καιρό θα είναι όλα τέλεια, απλά έπρεπε να τακτοποιηθούν κάποια πράγματα. Μετά δεν κατάφερε να ακούσει κάτι, γιατί παραπάτησε σε ένα κλωνάρι και ξεκίνησε να τρέχει."

"Μάλιστα, σας ευχαριστούμε", της είπε ο αστυνόμενος και ζήτησε να φέρουν την καμαριέρα.

"Καλησπέρα σας", είπε σιγομίλητα όταν μπήκε στον χώρο.

"Κυρία Κατερίνα, καλησπέρα σας. Περάστε παρακαλώ. Μήπως μπορείτε να μας πείτε τίποτα για την προηγούμενη βραδιά;"

Η Κατερίνα περιέγραψε την ρουτίνα που ακολούθησε χθες, όπως και κάθε άλλη ημέρα.

"Οπότε τίποτα το αξιοσημείωτο."

"Μάλιστα."

"Εντάξει. Μήπως θα μπορούσατε να μας πείτε κάποια πράγματα για τον κύριο Ντέσμοντ;"

"Είναι ο θετός γιος του κυρίου μας. Είναι ένα πολύ καλό παιδί."

"Μένει εδώ πέρα;"

"Όχι, νομίζω μένει στο πανδοχείο του χωριού, το 'Ο Γεμάτος Αμφορέας'."

"Γιατί δεν μένει εδώ;"

"Όταν ενηλικιώθηκε, έφυγε για το Λονδίνο, όμως έρχεται αρκετά συχνά να επισκεφθεί τον πατριό του. Τον αγαπάει πολύ βλέπετε."

"Μάλιστα, σας ευχαριστούμε πολύ", ολοκλήρωσε ο συνταγματάρχης.

Τελευταία ήρθε μέσα η Ρόζα.

"Καλησπέρα σας, κυρία Ρόζα. Μπορείτε να μας πείτε τι κάνατε το προηγούμενο βράδυ;"

"Μόλις έφυγε ο Άλεξ, κάθισα λίγο στην βεράντα. Είχε ένα πολύ ευχάριστο αεράκι και αποφάσισα να το απολαύσω."

"Ακούσατε τίποτα όσο ήσασταν εκεί;"

"Όχι, τίποτα απολύτως."

"Κοιτάξατε καθόλου προς το γραφείο του θείου σας;"

"Ναι, λίγο πριν μπω μέσα. Κοίταξα προς τα εκεί και κατάφερα να προσέξω την φιγούρα του, δίπλα από το ανοιχτό παράθυρο."

"Πότε έγινε αυτό;"

"Γύρω στις εννέα και μισή."

"Οπότε λέτε πως ο θείος σας καθόταν στο παράθυρο στις εννέα και μισή."

"Μάλιστα, μάλλον ήθελε να πάρει λίγο αέρα έπειτα από το γράμμα που διάβασε."

"Κάτι άλλο;"

"Μάλιστα, λίγο πριν πέσω για ύπνο πήγα να καληνυχτίσω τον θείο μου και έπειτα μου ζήτησε να αναφέρω στον Πάρκερ πως δεν θα ήθελε κανείς να τον ενοχλήσει. Τα υπόλοιπα νομίζω τα ξέρετε."

"Μάλιστα, κυρία Ρόζα. Μήπως μπορείτε να μας πείτε την ώρα που έγινε αυτό;"

"Ήταν γύρω στις εννέα και πενήντα."

"Εξάίσια. Κάτι τελευταίο. Μήπως μπορείτε να μας πείτε κάποια πράγματα για τον αρραβωνιαστικό σας, τον κύριο Ντέσμοντ;"

"Είναι ένα πολύ καλό αγόρι. Είναι λίγο δύσκολα την τελευταία περίοδο οικονομικά, όμως είναι ένα πολύ καλό άτομο. Μια στιγμή. Θεωρείτε πως ο Ντέσμοντ θα μπορούσε να είχε κάνει κάτι κακό στον θείο;"

"Πολύ πιθανόν."

"Σας εγγυώμαι πως ο Ντέσμοντ δεν θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο. Μπορεί την τελευταία περίοδο να μην ήταν τόσο κοντά οι δυο τους, όμως ο Ντέσμοντ τον θεωρούσε πάντα πατέρα του και το ίδιο και ο Ρότζερ."

"Όπως και να 'χει, κυρία Ρόζα, αφήστε την έρευνα σε εμάς."

"Μα..."

"Μισό λεπτάκι, κυρία Ρόζα", πετάχτηκε ο Πορότ. "Μήπως θα μπορούσατε να μας πείτε κάποια πράγματα για τα συναισθήματά σας προς τον Ντέσμοντ;"

"Τι εννοείτε;"

"Δεν εννοώ τίποτα, απλά περιμένω την απάντησή σας."

"Τον Ντέσμοντ τον αγαπάω. Καιρό τώρα θέλαμε να κάνουμε αυτήν την κίνηση και τελικά το αποφασίσαμε. Το τι νιώθουμε ο ένα για τον άλλο δεν σας αφορά", απάντησε και έφυγε από το δωμάτιο.

"Κύριε Πορότ, ως εδώ! Σας απαγορεύω να πάρετε το οποιοδήποτε μέρος σε αυτήν την έρευνα", ανέφερε θυμωμένα ο συνταγματάρχης. "Απαγορεύετε η είσοδός σας σε οποιαδήποτε τοποθεσία της έρευνάς μας. Το ίδιο και εσάς, Άλεξ. Καλό θα ήταν να φύγετε."

Οι δυο μας ξεκινήσαμε να αποχωρούμε από τον οίκο Όμπεργκ, μέχρις ότου μας σταμάτησε η Ρόζα.

"Κύριε Πορότ, σταθείτε", φώναξε.

"Τι θα θέλατε δεσποινίς;"

"Σας παρακαλώ, συνεχίστε την έρευνα. Δεν εμπιστεύομαι αυτούς τους αστυνομικούς. Θα βγάλουν ένοχο τον Ντέσμοντ, ενώ αποκλείεται να είναι αυτός."

"Και να την πάρω την έρευνα, κοπέλα μου, μην είστε σίγουρη για το ποιος θα είναι αθώος. Όλοι μας κρύβουμε κάτι, δεν συμφωνείτε;"

Έκανε μια παύση.

"Να ξέρετε πως δεν θα σταματήσω μέχρις ότου φτάσω στην αλήθεια."

"Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πορότ", τον ευχαρίστησε και έτρεξε πίσω στην βίλα.

"Άλεξ, μου φαίνεστε ένας εξαιρετος άνθρωπος. Θα θέλατε να με βοηθήσετε σε αυτήν την έρευνα;"

"Ευχαρίστως. Θα ήθελα να μάθω ποιο απάνθρωπο ον σκότωσε τον φίλο μου."

"Εξάίσια. Πάμε αμέσως να ξεκινήσουμε την έρευνά μας."

"Που θα πάμε πρώτα;"

"Στο πανδοχείο που μένει ο κύριος Ντέσμοντ φυσικά."

Φτάσαμε μπροστά από την επιγραφή που έφερε το όνομα "Ο Γεμάτος Αμφορέας". Μπήκαμε μέσα και ζητήσαμε να δούμε το δωμάτιο του κυρίου Ντέσμοντ, όμως μας ενημέρωσαν πως έλλειπε.

Ανεβήκαμε πάνω στο δωμάτιο και κοιτάξαμε τριγύρω. Πράγματι, πουθενά δεν βρίσκονταν ίχνος του Ντέσμοντ. Άνοιξα την ντουλάπα και παρατήρησα ένα λασπωμένο ζευγάρι ορειβατικές μπότες.

"Αυτές θα πρέπει να είναι οι μπότες του ενόχου", σχολίασε ο Πορότ.

"Οπότε είναι ο Ντέσμοντ;"

"Δεν μπορούμε ακόμα να είμαστε σίγουροι. Λίγο περίεργο το ότι μόνο οι μπότες είναι εδώ. Τι θα λέγατε να κάναμε μια βόλτα στο Λόντενμπεργκ για να σκεφτούμε; Μπορεί να μας βοηθήσει ένας ωραίος περίπατος."

"Καλή ιδέα. Που προτείνετε να πάμε;"

"Τι θα λέγατε στην λιμνούλα νοτιοδυτικά από εδώ;"

"Συμφωνώ απόλυτα."

Ξεκινήσαμε την βόλτα μας στην πόλη. Φτάσαμε στην λιμνούλα και πήγαμε στην μικρή αποβάθρα. Εκεί ο κύριος Πορότ κοίταξε τα γαλήνια νερά και όχι πολύ αργότερα παρατήρησε ένα μικρό αντικείμενο. Ήταν μία λευκόχρυση βέρα.

"Προς Ρ. με αγάπη 17/10" (αγγλικά: To R. with love 17/10), διάβασε ο κύριος Πορότ το εσωτερικό.

"Ποιανού να είναι αυτό;"

"Εσείς τι σκέφτεστε;"

"Ίσως της Ρόζας; Αλλά είναι αρκετά πρόσφατοι οι αρραβώνες. Του κυρίου Ρότζερ; Ίσως, γιατί όχι; Μπορεί να είχε κάποια κρυφή σχέση."

"Πολύ σωστό το σκεπτικό σας, όμως ξεχνάτε και ένα άτομο."

"Ποιο είναι αυτό;"

"Θα σας πω όταν έρθει η ώρα. Πάει αργά, θα θέλατε να τα πούμε αύριο;"

"Πολύ ευχαρίστως."

Το επόμενο πρωί ο Πορότ ήρθε να με βρει στο εργαστήριό μου.

"Καλημέρα σας Άλεξ", μου είπε κοιτώντας το έδαφος. "Βλέπω είστε καλλιτέχνης. Παρατηρώ από τους πίνακές σας και από τα κομματάκια χαρτονιού στο έδαφος πως αγαπάτε αυτό που κάνετε."

"Πράγματι. Η ζωγραφική με ηρεμεί. Λοιπόν; Τι θα θέλατε να κάνουμε;"

"Τι θα λέγατε να περνάγαμε μια βόλτα από την κυρία Ρόζα;"

"Όπως νομίζετε", του απάντησα και ξεκινήσαμε προς τον οικό Όμπεργκ.

Προσπαθήσαμε να είμαστε όσο πιο αθόρυβοι μπορούσαμε, γιατί βρίσκονταν παντού στον χώρο αστυνομικοί που έκαναν περιπολίες. Μόλις φτάσαμε στο μέρος που βρίσκονταν η Ρόζα, ο Πορότ προχώρησε κοντά της.

"Καλημέρα σας δεσποινίς."

"Γεια σας, κύριε Πορότ, πως μπορώ να σας βοηθήσω;"

"Θα ήθελα να σας κάνω κάποιες ερωτήσεις. Αρχικά, γνωρίζετε αυτό το δαχτυλίδι;"

"Όχι, δεν το έχω ξαναδεί. Όμως φαίνεται πολύ όμορφο."

"Πράγματι, άκρως φιλοτεχνημένο. Κάτι ακόμη. Μπορείτε να μου πείτε αυτό που κρύβετε;"

"Τι εννοείτε;"

"Δεσποινίς, μπορώ να καταλάβω πότε κάποιος λέει ψέματα και πότε όχι."

"Μα..."

"Πολύ καλά. Αφού δεν θέλετε να πείτε, θα ενημερώσω την αστυνομία."

"Όχι. Μην το κάνετε. Καλά, θα σας πω. Δεν ήταν πολλά τα ψέματα που είπα. Αυτό με την

βεράντα ήταν αληθινό. Όμως, όταν είδα πως ο θεός είναι στο γραφείο, βρήκα την ευκαιρία και πήρα από το δωμάτιό του μερικά χρήματα. Βλέπετε είμαι σε πολύ κακή οικονομική κατάσταση αυτήν την περίοδο."

"Οπότε δεν μιλήσατε στον θείο σας στις εννιά και πενήντα;"

"Όχι, το είπα στον Πάρκερ για να μην με υποπτευθεί."

"Αυτό αλλάζει κάποια πράγματα. Κάτι ακόμα, κυρία Ρόζα. Εσείς ήσασταν στο άλσος με τον Ντέσμοντ;"

"Όχι, δεν ήξερα καν πως ο Ντέσμοντ είχε έρθει προς τα εδώ."

"Εντάξει, σας ευχαριστώ κυρία Ρόζα."

Βγήκαμε από τον οίκο, με τα χίλια ζόρια, και ο κύριος Πορότ, μου πρότεινε να πάμε από τον οίκο Λόρενς, να κοιτάξουμε μήπως βρούμε κανένα στοιχείο για αυτό το πασίγνωστο γράμμα, που εξαφανίστηκε δια μαγείας. Φαίνεται πως και οι αστυνομικοί είχαν την ίδια ιδέα, διότι βρίσκονταν και αυτοί μέσα στην βίλα του Λόρενς και έψαχναν. Ξεκινήσαμε να ψάχνουμε τον χώρο με τον κύριο Πορότ και μόλις φτάσαμε στον πάνω πάνω όροφο, πάνω στο γραφείο της κυρίας Λόρενς υπήρχε ένα σημειωματάριο. Το ανοίξαμε και παρατηρήσαμε πως έλειπαν οκτώ σελίδες. Χωριστήκαμε με τον Πουαρώ και ψάξαμε τον χώρο για αυτές τις σελίδες, προσπαθώντας να μην μας ακούσουν οι αστυνομικοί.

Μόλις καταφέραμε να τις βρούμε, τις βάλαμε μαζί την μία πάνω στην άλλη, σε σωστή χρονολογική σειρά και τις διαβάσαμε:

"

Κυριακή 8 Απριλίου

Σήμερα είχα την κακοτυχία να σπάσω το πόδι μου. Μαλώσαμε άγρια με τον Φρέντρικ και έπεσα από τις σκάλες. Η καμαριέρα με βοήθησε να πάω στο Ιατρείο και ο γιατρός κοίταξε το πόδι μου. Μου είπε πως είναι σε άσχημη κατάσταση και θα χρειαστεί καιρός και πολλές φυσιοθεραπείες για να γίνει καλά.

Πέμπτη 10 Μαΐου

Η φυσιοθεραπεία πάει καλά. Ο γιατρός είναι πολύ φιλικός και αυτό με βοηθάει γενικά στην ανάρρωση. Στο σπίτι όμως συνεχίζουν οι μαλωμοί μας με τον Φρέντρικ.

Τετάρτη 11 Ιουλίου

Έχω ξεκινήσει να ερωτεύομαι έναν άλλο άνδρα. Ο Φρέντρικ ποτέ δεν ήταν αυτός που ήθελα. Δεν θα αναφέρω το όνομα αυτού του άνδρα, γιατί εάν βρει αυτές τις σελίδες ο Φρέντρικ θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα.

Πέμπτη 22 Νοεμβρίου

Ο άντρας αυτός, μου εκμυστηρεύτηκε πως και αυτός με αγαπάει. Ξεκινήσαμε να έχουμε σχέση κρυφά από τον Φρέντρικ και θα συνεχίσουμε να το κρατήσουμε κρυφό μέχρι να δούμε τι θα κάνουμε

Παρασκευή 12 Απριλίου

Ο άντρας αυτός με πίεσε στο να σκοτώσω τον Φρέντρικ. Στην αρχή δεν ήθελα τόσο να το κάνω, όμως μετά από όλα αυτά δεν ξέρω πως αλλιώς να το αντιμετωπίσω.

Πέμπτη 18 Ιουλίου

Είπαμε με τον έρωτά μου, πως θα αρραβωνιαστούμε μόλις τελειώσει το πένθος μου. Ακόμα είμαι λίγο αγχωμένη, όμως είμαι και χαρούμενη που θα παντρευτώ αυτόν που αγαπώ.

Πέμπτη 17 Οκτωβρίου

Αν και δεν έχει τελείως ακόμη το πένθος, μου έκανε πρόταση γάμου χθες και το δέχτηκα. Είμαι τόσο χαρούμενη. Το είπα και στον Ρότζερ και φάνηκε και αυτός να χάρηκε.

Κυριακή 20 Απριλίου

Όσο κι αν θέλω να τον παντρευτώ, δεν μπορώ να το κάνω. Είμαι χαρούμενη, αλλά την τελευταία εβδομάδα, από τότε που τελείωσε το πένθος μου, δεν μπορώ να σταματήσω αυτή την απάνθρωπη πράξη. Πήγα στην λίμνη του χωριού και πέταξα το δαχτυλίδι των αρραβώνων μου. Θα στείλω και ένα γράμμα στον Ρότζερ που τα εξηγώ όλα και θα πεθάνω με τα φάρμακα που μου έδωσε ο Άλεξ. Ναι, ο έρωτας της ζωής μου είναι ο Άλεξ, ο γιατρός του χωριού. Τώρα που θα φύγω εγώ και έχει φύγει και ο Φρέντρικ, δεν υπάρχει λόγος να το κρύβω."

Ο Πορότ πήγε στην αστυνομία και τα ανέφερε όλα.

"Ο Ντέσμοντ εξ αρχής αποκλείεται να είχε κάνει κάτι στον θείο του, διότι εκείνος θα του πλήρωνε τα χρέη. Ναι μεν θα τον έγραφε στην διαθήκη του, όμως είχε αναφέρει πως δεν το είχε ήδη κάνει. Ο Άλεξ, είχε μυστική σχέση με την κυρία Λόρενς. Φυσικά, κανείς δεν το ήξερε, διότι συναντιώντουσαν με πρόσχημα το ότι η Ρενέ είχε το πόδι της. Ο γιατρός μας όμως, δεν μπορούσε άλλο, αγαπούσε την Ρενέ τόσο και ήθελε να την παντρευτεί όσο πιο νωρίς μπορούσε. Έτσι της έδωσε, όπως μονάχα αυτός ήξερε, ένα ειδικό φάρμακο, το οποίο θα σκότωνε τον Φρέντρικ, όμως δεν θα άφηνε σημάδια. Έπειτα από καιρό, αποφάσισαν πως θα παντρευτούν μετά από τους αρραβώνες. Όμως η Ρενέ δεν μπορούσε να συνεχίσει να ζει με αυτό το βάρος. Έτσι έστειλε γράμμα στον αγαπημένο της αδερφό, πέταξε το δαχτυλίδι των αρραβώνων και αυτοκτόνησε. Ο Ντέσμοντ υποψιάστηκε πως η Ρενέ θα είχε στείλει το γράμμα στον Ρότζερ και έτσι ετοίμασε στο εργαστήρι του ένα χαρτόνι το οποίο έμοιαζε με τον Ρότζερ και το πήρε μαζί του. Αγόρασε ένα καινούριο ζευγάρι μπότες, σαν αυτές που φορούσε ο Ντέσμοντ και τις φόρεσε. Όταν κοιτούσε τα διακοσμητικά στο σπίτι, πήρε το μαχαίρι και όταν βρήκε ευκαιρία κάρφωσε τον Ρότζερ. Ενημέρωσε τον Πάρκερ πως κανείς δεν θέλει να ενοχλήσει τον Ρότζερ

και έφυγε, όμως πέρασε από το λασπωμένο χώμα, μπήκε μέσα στο δωμάτιο και έβγαλε ένα χαρτόνι, στο οποίο είχε δώσει το σχήμα ανθρώπου. Το έβαλε μπροστά από το παράθυρο, ώστε έτσι όπως θα χτυπάει το τζάκι θα φαίνεται σαν να κάθεται ο Ρότζερ πλάι στο παράθυρο, αυτή ήταν και η φιγούρα που είδε η Ρόζα πριν πάει να πάρει τα χρήματα του θείου της. Το πρωί, που ήρθε ο γιατρός, χτύπησε την πόρτα και δεν πήρε απάντηση από μέσα. Είπε στον Πάρκερ να φύγει και άνοιξε την πόρτα, πέταξε χαρτόνι στην φωτιά και γύρισε γρήγορα έξω, μπαίνοντας μαζί με τον Πάρκερ μέσα στο δωμάτιο."

"Πολύ ωραία αυτά που λέτε, κύριε Πορότ, αλλά ο Ντέσμοντ;"

"Ο Ντέσμοντ, απλά έφυγε στο Λονδίνο εκείνο το βράδυ. Οι μπότες στο πανδοχείο μπήκαν από τον Άλεξ."

"Ναι, αλλά η συζήτηση στο πάρκο;"

"Κατερίνα, θα θέλατε να έρθετε;"

Στο δωμάτιο μπήκε η καμαριέρα του Ρότζερ.

"Θέλετε να μου πείτε αυτά που μου είχατε εκμυστηρευτεί προχθές;"

"Μάλιστα. Ονομάζομαι Κατερίνα Άκινσον και είμαι η γυναίκα του Ντέσμοντ. Εγώ βρισκόμουν στο πάρκο εκείνη την ημέρα και ο Ντέσμοντ μου είπε πως όλα θα πάνε καλά, μιας και θα αρραβωνιάζονταν με την Ρόζα. Δεν το πήρα και τόσο καλά, όμως δεν είχα επιλογή."

"Μάλιστα. Εντάξει τότε. Σας ευχαριστούμε, κύριε Πορότ. Άλεξ, παρακαλώ ακολουθήσε μας."

NOTES

Ideas:

[You don't remember/know/have anything to do with the murder]

-Tenias, with a twist. Everything you see it's a daydream (schizophrenic idiom). There are flashes, that you think you are dreaming, but you are not. The dream is about a weird place, a big building, like a hospital, and many people are searching for you.

Points: You thought someone got killed and tried to fix the mystery, but many people started to try to stop you, but in reality, none got killed, but you are trying to escape the hospital, so the nurses stop you.

- Parallel Universes. Your other self from another universe accidentally killed Ackroyd and changed places with you. You are now trapped in a universe (that you don't know is changed), you learn that someone killed your friend Ackroyd and everyone is suspecting you (thus they try to capture you), but you try to find the truth.

- Dream. The whole story is a dream (100% included the fake telephone from Parker), but you wake up from a phonecall, and it's from Parker. "Mr Ackroyd is murdered", he said and the game ends.

[Normal Idea]

You killed mr Ackroyd, when you learned he knew about your secret relationship with ms Ferrars. You had convinced her to kill her husband, so you two can be together, but you both had to wait until her mourning ends. She decided to sent a message to her brother (mr Ackroyd), that explains everything to him. Mr Ackroyd and Mrs Ferrars, were twins, from the same mother, but different fathers. When Ackroyd's sister married mr Ferrars, she moved to his house, so they could live together. Some years later (3 years before our current run-time), you came to the village, as a well known doctor. The first year, you and your sister Caroline, were living together, but when Ms Ferrars broke severally her leg and she had to do some physiotherapy, you helped her thouroughly for the next year or so. In that year, you two came closer and created a secret affair. You wanted to get married, but whilst her husband was alive none could be done. He was not a very attractive man and was not on very good terms with mrs Ferrars the last 2 years. So you advised her to kill him with a certain drug, that you knew that leaves no traces when used. You continued to see each other secretly, but you agreed to wait until her mourning ends, so none will suspect a thing. You were engaged 5 months now. Her mourning would end in a month from now, but she couldn't handle the guilt, so she commited suicide.

Ackroyd secretly knew that you two were together and gave you his blessings a long time now. He didn't liked that much mr Ferrars, but from the momment that his parents were one of the richest in the area, Ackroyd's parrent's didn't stop forcing their thoughts on her, that it would be better to mary him. When he learnt that mrs Ferrars was dead, he was increadibly shocked and asked you to come on a short notice. You knew that Ackroyd was not hearing the gossips, that Londenberg is known for, so he for sure knew something about his sister's death. You didn't took your medical case, so you would not rise suspicions. You saw the knife in the glass table and took it when you had the chance. When, after the dinner, he called you to his office, he told you that he recieved a message from his sister. He suspected that something or someone, forced her to kill herself, so he wanted you to read together the letter. You were pretty sure that the letter was talking about you forcing her to kill her husband, so you took your chance and killed him before he read anything. You left the building and faked that you went

home. You returned threw the open window, put a cardboard near the window, that seemed like Ackroyd's figure (you thought that if someone looked threw the window, they would see the cardboard and think that he was just standing there. You locked the door and made sure your footprints matched the boots Ackroyd's son wore.

When you return to your home you go straight to bed, so Caroline won't suspect a thing. [Maybe the phone will be added]. The next day you go to Ackroyd's home. You asked Parker to show you to his room, but Parker said that he has not left the study from the night. Ms Flora said that he was busy during night, so Parker has not disturbed him yet. You went together to the study door and you hit the door, talking to mr Ackroyd. You hit again 3 times and you get no answer. You yell to Parker to run and call the police. You hit the door, so you can break it, run and hide the cardboard before Parker comes. Both of you stare at Mr Ackroyd being in the front of the fireplace.

Plot

- You return from Ferrars' home, that she was found dead
- You get [introduced] to Caroline, one of the most known gossip administrator, that she has heard about Ferrars
- Ackroyd calls you home
- You get the knife
- You get done with dinner
- You go together to his room, that he says to you that ms Ferrars sent a letter.
- He begins to read the letter and he tells you to leave
- [Black screen and show you to bed at home]
- (-Telephone)
- You go to Ackroyd's home and tell Parker to tell Mr Ackroyd that you are here. He tells you that he has not left the room since the night before
- You go together to the office and you hit the door multiple times
- He does not answer and you yell Parker to run and call the police
- [Black screen and show that you open the door and you find Ackroyd dead, near the fireplace, whilst Parker comes to inform you that the police comes. He stands at shock in front of the view of his dead master.]
- The police comes, followed by a strange man, mr Porot.
- They conclude: i) Hearing from the Chef that said he heard from Caroline that Ralph was in town and in fact he spoke to a young girl, also mentioning that everything is going to take a turn towards good.
 - ii) Ralph's like footprint was on the window

[All around the crucial places (Ackroyd's Mansion, Ferrar's house), there are policemen walking around those places]

- The ring that Ferrars threw in the pond(7)
- The knife that was missing and mysteriously found on Ackroyd's neck (1)
- Some boot prints were found on the window (3)
- The boots in Ralph's room in the inn (Fake clue)(6)
- The conversation in the park[Fake clue](4)
- A hidden diary, where it's pages were scattered around Ferrar's House [CRUCIAL](9)
- A little piece of paper (cardboardish), found by the fireplace(2)
- Ms Ackroyd saw the shadow of Roger in the night, but when she returned, the flame faded(5)

-The many cardboard pieces in your workshop, when Poirot came to speak with you.(8)

(1): Player first sees the knife in the glass table, but then, in the scene where you both break in his study, the knife is in his neck.

(2): When you search around the room, a little circle piece of cardboard is found on the floor, part of it is burned.

(3): When the inspectors check the window, some bootprints are seen there.

(4): (Inspection begins) The Chef of the house, says that Caroline said to her that she saw Ralph on the park, speaking with another woman and saying that he will make things better eventually.

(5): Ms Ackroyd said that in the night, she wanted some fresh air and went on the balcony. There she saw threw the open window, the shadow of Mr Ackroyd. She yelled at him, but he didn't speak.

(6): (Poirot suggests you two go to check on the inn where Ralph stays, so they can check his place) You find his room empty, but a pair of boots.

(7): When you go for a walk with Poirot, you find a ring saying "To R" (It's the wedding ring of Ferrar's and you, that Ferrar's threw into the pond) (CRUCIAL: CHANGE FERRAR'S NAME TO RENNEY OR SOMETH FROM R)

(8): In the next day, when Poirot comes to your house to visit you, he finds you in your workshop, when you continue your painting and he notices some cardboard pieces in the floor. He suggests going to Ms Ferrar's house, because they didn't find her letter, so there might be something.

(9): In Ferrar's house, you search around and find some pieces of paper, that are part of her diary, that she mentions a mysterious man, that she loves, that he pushed her to kill her husband etc.